

*'FEAR means fuck everything and run.'*

*(Trasher Stadsdeel Acht,  
Slaves, afdeling Censuur)*

'Zit Dante in bad? *Alweer?*'

'Thomas, ik ruk je tong uit en gebruik 'm om de vloer te dweilen, als jij je mond niet dichthoudt.'

'Waarom mag ik de zwarte plekken waar die Nephila hem heeft gebeten niet nog eens zien? Je zei dat het ongelooflijk was dat hij nog leefde, dus waarom zit hij in bad en ... Is hij zo vuil geworden van de ondergrond in Alfa? Gisteren zat hij er ook al in. En wat zijn Nephila's eigenlijk?'

'Bek dicht.'

'Maar hij lijkt op een gekookt ei. Volgens mij is het water veel te warm.'

'HOU-JE-BEK. Ik probeer me te concentreren op die nanobots, want hoe meer gif van die verdomde rotspinnen ze eruit halen, hoe sneller hij kan onderduiken. En dat gif komt van *Alfa* en jij krijgt dadelijk een nekschot, als jij die lippen van je niet ...'

'Jij zei dat ze 'm te vaak hebben geslagen en dat zelfs een heilige zou breken. Is hij gebroken? Moet hij daarom onderduiken?'

'Herb, leg dat mes neer. En Thomas, laat Herb met rust. Dante

moet onderduiken omdat Satu razend is, Thomas. Satu heeft al vijf boodschappen gestuurd dat hij moet komen. Dante heeft 'm Raven niet gegeven, dus ... als hij naar Satu gaat, zal die 'm doden.'

'O ja? Hij kijkt zo raar. Hij lijkt echt op een ei. Volgens moet hij gewoon wat frisse lucht. Hij zit al dagen in die stoom en daarvoor lag hij weken naar het plafond ...'

De stemmen dwarrelen weg als natte herfstbladeren. Ik val, en blijf vallen. Vallen is een constante geworden in mijn leven. Ik kijk naar de stoom op mijn huid. De aders eronder bewegen.

Meer gif dan bloed.

Meer littekens dan huid.

Ik grijp de rand van het bad.

'Blijf zitten, Dante! Je bent te zwak om ...'

Ik ruk de draad van de Healthmeter eruit en loop over de koude betonnen vloer, een spoor van natte druppels achterlatend.

'Hij is naakt en kijkt gek.'

'Jij gaat dadelijk óók gek kijken. Geef 'm verdomme een handdoek en ...'

Ik buk me. Waar de spiegel niet beslaat zie ik mezelf. Ik bestuurde het litteken op mijn slaap, de zwarte schaduwen onder mijn staalkleurige ogen en het brandmerk c in mijn nek. Het is alsof ik mezelf voor het eerst in mijn leven ontmoet.

'Ik ken die blik,' zegt Snow achter me. 'Dat is de blik van een moordenaar.'

Hij grijnst. 'Je gaat Cym mollen hè?'

Ik grijp mijn broek, buig voorover. Mijn hemd kleeft aan mijn natte rug; ik trek het weer uit. Snow reikt me een shirt aan.

'Wat gaat Dante doen?'

Snows groene ogen, omwald door het zwart van slapeloze nachten, blijven me grijnzend aankijken terwijl hij zegt: ‘Hij gaat eindelijk Cym mollen, Thomas. Cym heeft in de ondergrond van Alfa Yukio achter hem en Raven aan gestuurd. *Zij* zat achter dat doodseskader.’

‘Waarom zegt ie niks?’

‘Dat spinnengif heeft zijn emoties lamgelegd. Hij draait wel bij,’ zegt Snow en zijn heldere ogen boren zich in de mijne.

‘Ik ga mee, Dante.’

Vanuit iets achter zijn ogen kijk ik naar mezelf. Ik ben de moorde-naar van Yukio. De bevechter van demonen. Helder, scherp, bewust bestudeer ik mezelf, terwijl ik het hemd over Snows shirt dichtknoop. Het shirt is van de Army.

*Life forced me to be a psychopath.*

De beet van de Nephila brandt.

Ik schud mijn hoofd en zeg: ‘Bedankt om me terug te halen. Maar ik ga alleen.’

Dan reikt Snow me mijn Alfa Hunteruniformjasje aan, dat is aangepast aan het dragen van wapens, en drukt een zwaard in mijn handen.

‘Neem dit mee, Dante. Het is een ritueel Chasterzwaard. Ché wilde Cym doden, maar bedacht zich toen Herb zei dat je buiten de gevarenzone was en het ging halen. Hij liet de eer aan jou. Het is omhuld met biofilm om alle scanners te misleiden.’

Het ding voelt koel, zwaar in mijn handen. Het lemmet is bovenaan dofzwart, met een smalle, glinsterende rand eronder. Traxmetaal. Snow rukt een haartje uit en laat het op het zwaard vallen, waarop het in tweeën wordt gesneden.

Ik stop het zwaard zorgvuldig in mijn mouw, in de verborgen schede.

‘Wauw,’ zegt Thomas. ‘Is dat een beulsmes? Het moet maanden werk zijn geweest om dat ding in een smeltoven te maken en ...’

Herb duwt hem opzij en zegt hijgend: ‘Dante, je *hoeft* niet te gaan. Je bent nog niet in orde en ... Je hebt weken in coma gelegen. Niet al het gif is eruit. Je was b... bijna dood.’

Zijn stem hapert als ik hem voorbijloop zonder hem aan te kijken, maar bij de deur zegt hij zacht: ‘Dat is een *Alfa*-uniform, Dante. Met de s van Satu. Ik zou haar niet vermoorden met dat ding aan. Ze is gevaarlijk.’

‘Cym is *machteloos*,’ werpt Snow tegen. ‘Ze was al uit de Slavenraad gezet en daarom hebben ze haar school gesloten. Ze is blut en kan geen bescherming betalen.’

‘Ze is *niet* machteloos. Ze heeft Dante laten folteren en Seamus naar Colony gestuurd, als CEO,’ zegt Herb, maar Snow bestudeert me en zegt: ‘Doe het langzaam, wil je, en draai het zwaard een paar keer extra om. Hak dat rotwijf in mootjes en kom dan terug. *Stay cool*, de Chasters hebben alle straten schoongeveegd en het oosten achter de Belt is dankzij die Seekercodes safe. Je bent veilig en Satu kan je niet oppakken. Dat zweer ik.’

Ik knik en zet mijn hand tegen de deurpost om niet te vallen.

‘Gaat hij echt Cym vermoorden?’ herhaalt Thomas ongelovig. ‘Maar jij, Herb, zei dat Dante niks anders deed dan achter grieten aan hollen en dat het genoeg was geweest en dat hij je nu ging helpen om eindelijk iets te doen wat *echt* nuttig is. En dat alles wat hij deed zinloos was omdat hij geen ...’

Herb schreeuwt: ‘Thomas. Je mag niet ... Hou die rotbek van je

dicht, of ik zorg ervoor dat je iedere platvisverkiezing wint! Je mag niet ...'

Ik zeg tegen Snow: 'Dock.'

'Aye.'

Onze vingers kruisen, dan ben ik weg.

'Je komt nooit meer terug, lieverd.

Het is vreselijk, ik weet het, je zit voor altijd vast.

Ik kan je niet helpen.

Je hebt een klasse Y van mij gemaakt,  
mijn school afgenomen en me uit de Slavenraad gezet.

Maar je moet maar denken: ik ben de CEO van Colony.'

Seamus begint te snikken.

'Dag lieverd,' zeg ik, en ik verbreek de verbinding.

Dan glimlach ik.

Cym